

Sygn. akt II Ka 216/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk (spr.) SSO Krystyna Świącicka
Protokolant:	sekr. sąd. Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2015 r.

sprawy **A. P.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 263 §1 kk i inne

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 13 sierpnia 2014 r. sygn. akt II K 60/14

w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne; zasądza od oskarżonego A. P. na rzecz Skarbu Państwa 1910 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, pozostałą część wydatków przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 216/15

UZASADNIENIE

A. C. został oskarżony o to, że w dniu 12 kwietnia 2013 r. w S. w woj. (...), w zamiarze by **J. C.** dokonał czynu zabronionego sprzedaży, bez wymaganego prawem zezwolenia, ustalonej osobie, broni palnej w postaci jednej sztuki-sztucera kal. (...)złożonego z elementów pochodzących od różnych egzemplarzy karabinów systemu (...) oraz 5 sztuk amunicji od broni palnej sztucerowej kal. (...) **W.**, ułatwił jego popełnienie, poprzez udzielenie informacji w czasie transakcji szczegółowych informacji o przedmiotowej jednostce broni,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k.

A. P. został oskarżony o to, że:

1. (p. X a/o) w dniu 20 marca 2013 r. w S. w województwie (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez wymaganego prawem zezwolenia dokonał sprzedaży **J. C.** broni palnej w postaci – dwóch sztuk karabinów N. model

(...) i model (...)kal. (...), w tym karabin model (...)z tłumikiem huku, broni szczególnie niebezpiecznej przystosowanej do strzelania z użyciem tłumika huku, jednej sztuki karabinu M. (...) model (...), jednej sztuki broni krótkiej – pistoletu M. kal. (...)oraz 6 sztuk amunicji do broni palnej kal. (...)osiągając korzyść majątkową w kwocie 7500 zł,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k.

2. (p. XI a/o) w nieustalonym bliżej dniu w okresie od 20 marca (...) do 12 kwietnia 2013 r. w S. w województwie (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez wymaganego prawem zezwolenia, dokonał sprzedaży J. C. broni palnej w postaci jednej sztuki sztucera kal. (...) nr (...), wyrobionej przez przełożenie z elementów pochodzących z różnych egzemplarzy karabinów systemu M. broni szczególnie niebezpiecznej, przystosowanej do strzelania z użyciem tłumika huku, 5 sztuk amunicji do broni palnej sztucerowej kal.(...)W., a także 1361g substancji wybuchowej w postaci trytolu – kruszącego materiału wybuchowego, osiągając korzyść majątkową w kwocie łącznie 5500 zł,

tj. o czyn z art. 171 § 1 w zb. z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3. (p. XII a/o) w nieustalonym bliżej dniu w okresie od 12 kwietnia 2013 r. do 17 kwietnia 2013 r. w S. w województwie (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez wymaganego prawem zezwolenia dokonał sprzedaży J. C. 2269g substancji wybuchowej w postaci trotylu – kruszącego materiału wybuchowego, za nieustaloną kwotę,

tj. o czyn z art. 171 § 1 k.k.

4. (p. XIII a/o) w nieustalonym bliżej dniu w okresie od dnia 19 kwietnia 2013 r. w K. w województwie (...) w miejscu swojego zamieszkania, bez wymaganego prawem zezwolenia, wyrobił samodzielną broń palną w postaci:

- karabinka kal. ok. (...)wyposażonego w samodzielną wykonany tłumik huku oraz samodzielną wykonane 2 sztuki tłumików huku do tej broni, broń szczególnie niebezpieczną,

- 2 szt. Karabinków kal. (...),

- 2 szt. jednostrzałowych pistoletów kal. ok. (...)przystosowanych do strzelania z użyciem tłumika huku z 2 szt. samodzielną wykonanych tłumików huku, broń szczególnie niebezpieczną,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k.

5. (p. XIV a/o) w dniu 19 kwietnia 2013 r. w K. w województwie (...) w miejscu swojego zamieszkania, bez wymaganego prawem zezwolenia, posiadał broń palną w postaci:

- karabinka W. mod. (...) kal. (...),

- pistolet (...)kal.(...)L.,

- pistolet sygnałowy P. kal.(...),

- rewolwer S.mod. (...)kal. (...),

oraz istotne części broni w postaci:

- lufy z karabinka G. mod. (...) kal. (...),

- lufy kal. ok. (...),

- lufy z mechanizmem spustowo - uderzeniowym z karabinka systemu F. kal. (...),

- zamka karabinu maszynowego (...)kal. (...),

- zamka karabinu maszynowego (...)kal.(...),
 - dwóch sztuk komór zamkowych z karabinków M.,
- amunicję do broni palnej w postaci:
- 5 sztuk naboji kal. (...)
 - 23 sztuk naboji sygnalizacyjnych,
 - 315 sztuk naboji równego kalibru, innego niż (...),
 - 154 szt. naboji wykonanych samodzielnie, jako naboji szczególnie niebezpiecznych,
- istotne części amunicji w postaci:
- 287 szt. łusek różnego rodzaju,
 - 1834 szt. spłonki różnego rodzaju,
 - 2 sztuk niewypałów naboji kal. (...) R.

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

6. (p. XV a/o) w dniu 19 kwietnia 2013 r. w K. w województwie (...) w miejscu swojego zamieszkania, bez wymaganego prawem zezwolenia, gromadził i posiadał substancje oraz przyrządy wybuchowe w postaci:

- 13,275 kg różnego rodzaju prochów bezdymnych nitrocelulozowych – miotających substancji wybuchowych,
- 89 g kwasu pikrynowego - kruszącego materiału wybuchowego,
- 6 torebek strunowych zawierających poniżej gramowe ilości trotylu – kruszącego materiału wybuchowego,
- 2 sztuki sprawnych technicznie i 3 sztuki pozbawionych ładunków wybuchowych granatów obronnych typu (...) z ładunkiem łącznie 60 g trotylu,
- 7 sztuk zapalników artyleryjskich do amunicji(...),
- 1 sztuka granatu artyleryjskiego kal. (...),
- 2 sztuki granatów artyleryjskich kal. (...),

tj. o czyn z art. 171 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2014 r., sygn. akt II L 60/14:

I. oskarżonego A. C. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. i za czyn ten, na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jeden) rok pozbawiania wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 p. 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 2 (dwa) lat tytułem próby;

II. oskarżonego A. P. uznał za winnego:

- dokonania zarzucanego mu w p. X aktu oskarżenia czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 263 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 263 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 2 k.k. za czyn ten wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200

(dwieście) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych; na podstawie art. 45 § 1 k.k. za czyn ten orzekł środek karny w postaci przepadku równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 7.500 (siedem tysięcy pięćset) złotych;

- dokonania zarzucanego mu w p. XI aktu oskarżenia czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 171 § 1 k.k. w zb. z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jeden) rok i 6 (sześć) miesięcy pozbawiania wolności; na podstawie art. 33 § 2 k.k. za czyn ten wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych; na podstawie art. 45 § 1 k.k. za czyn ten orzekł środek karny w postaci przepadku równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 5.500 (pięć tysięcy pięćset) złotych;
- dokonania zarzucanego mu w p. XII aktu oskarżenia czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 171 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 171 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 2 k.k. za czyn ten wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;
- dokonania zarzucanego mu w p. XIII aktu oskarżenia czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 263 § 1 k.k. i czyn ten na podstawie art. 263 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jeden) roku pozbawiania wolności;
- dokonania zarzucanego mu w p. XIV aktu oskarżenia czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 263 § 2 k.k., przy czym zmienił jego opis w ten sposób, iż w miejsce „287 sztuk łusek różnego rodzaju” przyjął „287 sztuk łusek różnego rodzaju z nieodpalonymi spłonkami” oraz w miejsce „1834 sztuki spłonek różnego rodzaju” przyjął „1034 sztuki spłonek różnego rodzaju” i za czyn ten na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jedne) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;
- dokonania zarzucanego mu w p. XV aktu oskarżenia czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 171 § 1 k.k., przy czym zmienił jego opis w ten sposób, iż w miejsce „2 sztuk sprawnych technicznie i 3 sztuk pozbawionych ładunków wybuchowych granatów obronnych typu (...) ładunkiem łącznie 60 g trotylu” przyjął „2 sztuk sprawnych technicznie granatów obronnych typu (...) z ładunkiem łącznie 60 g trotylu” oraz w miejsce „13,275 kg różnego rodzaju prochów bezdymnych nitrocelulozowych – miotających substancji wybuchowych” przyjął „12,821 kg różnego rodzaju prochów bezdymnych nitrocelulozowych – miotających substancji wybuchowych” i za czyn ten na podstawie art. 171 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jeden) rok i 6 (sześć) miesięcy pozbawiania wolności;

na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu łączną karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu łączną grzywnę 400 (czteryście) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

III. zwolnił oskarżonego A. C. z kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa;

IV. zasądził od oskarżonego A. P. na rachunek Skarbu Państwa 1900 (tysiąc dziewięćset) złotych tytułem opłaty oraz 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem zwrotu części wydatków postępowania.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł prokurator Prokuratury Okręgowej w Siedlcach, a także obrońca oskarżonego A. P..

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego A. P..

Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary łącznej poprzez błędne ustalenie przesłanek wymiaru kary łącznej – bliskiego związku podmiotowo-przedmiotowego zachodzącego pomiędzy czynami i orzeczeniu łącznej kary 2 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy prawidłowo analizowane i ocenione przesłanki wskazują, iż kara łączna winna być orzeczona w wyższym wymiarze 4 lat pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe prokurator wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez orzeczenie wobec oskarżonego A. P. za czyny przepisane łącznej kary pozbawiania wolności w wymiarze 4 lat.

Obrońca oskarżonego A. P. zaskarżył wyżej wymieniony wyrok w części dotyczącej osk. A. P. w całości, wyrokowi temu zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 60 § 3 k.p.k. poprzez jego błędną wykładnię co spowodowało niezastosowanie tego przepisu,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 2 § 2, 5 § 2, 7 424 k.p.k. polegającą m.in. na:

- tłumaczeniu niedających się usunąć wątpliwości co do faktu popełnienia przez oskarżonego czynu z pkt. XIV i XV aktu oskarżenia w zakresie przypisania mu posiadania bez wymaganego zezwolenia 1034 spłonek różnego rodzaju oraz 12,821 kg różnego rodzaju prochów bezdymnych nitrocelulozowych, skoro według przepisów Ustawy o broni i amunicji mógł je posiadać,

- sprzeczności w uzasadnieniu polegającą m.in. na tym, że Sąd ustala iż:

oskarżony sprzedał J. C. przedmioty wymienione w pkt. X, XI, XII a/o i jednocześnie ustala, że nie miał pojęcia komu sprzedawał i że nie dokonał weryfikacji nabywców;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia m.in. polegający na ustaleniu, iż;

- oskarżony bez wymaganego zezwolenia posiadał 1034 spłonek różnego rodzaju oraz 12,821 kg różnego rodzaju prochów bezdymnych nitrocelulozowych, skoro takie zezwolenie jest zawarte w Ustawie o broni i amunicji

- przy sprzedaży opisanej w pkt. X, XI, XII brały udział tylko dwie osoby i pominięciu udziału funkcjonariuszy CBŚ,

- brak jest przesłanek do warunkowego zawieszenia osk. P. orzeczonej kary pozbawiania wolności,

4. rażąco niewspółmierność (surowość) orzeczonej kary pozbawiania wolności poprzez niezastosowanie wobec oskarżonego A. P. nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 lub § 3 k.k., oraz nie orzeczenie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawiania wolności.

Podnosząc powyższe obrońca oskarżonego A. P. wniósł o:

I. zmianę w wyroku zaskarżonej części i wyeliminowanie z opisu czynu oskarżonemu posiadania bez pozwolenia: 1034 spłonek różnego rodzaju (pkt. XIV a/o) i 12,821 kg różnego rodzaju prochów bezdymnych nitrocelulozowych (pkt. XV a/o),

II. zastosowanie względem oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 i § 3 k.k., oraz o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności, ewentualnie,

III. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I-szej instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto, obrońca oskarżonego wniósł o przeprowadzenie aktualnego wywiadu środowiskowego odnośnie osk. A. P..

W toku rozprawy odwoławczej w dniu 29 maja 2015 r. obrońca skarżonego poparł wniosek dowodowy zawarty w apelacji o dopuszczenie dowodu z aktualnego wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez kuratora.

Oskarżony przyłączył się do wniosku swojego obrońcy, zaś prokurator nie oponował co do wniosku obrońcy oskarżonego.

Sąd postanowił, uwzględniając wniosek obrońcy oskarżonego, rozpoznanie sprawy odroczyć do dnia 17 lipca 2015 r. oraz dopuścić dowód z wywiadu środowiskowego kuratora sądowego, któremu zakresił 2 tygodniowy termin do sporządzenia wywiadu.

W toku rozprawy odwoławczej w dniu 17 lipca 2015 r. Sąd postanowił z urzędu uzupełnić przewód sądowy wywiadem kuratora dot. oskarżonego A. P..

Obrońca oskarżonego poparł swoją apelację i wnioski w niej zawarte oraz wniósł o nieuwzględnienie apelacji prokuratora.

Prokurator poparł apelację Prokuratora Okręgowego w Siedlcach oraz wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego.

Oskarżony wniósł o warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawiania wolności.

Sąd zważył co następuje:

Obie apelacje należało uznać za oczywiście bezzasadne, gdyż żaden z podniesionych zarzutów nie zasługiwał na uwzględnienie. Zważywszy, iż na chwilę opracowania niniejszego uzasadnienia oskarżyciel publiczny nie wystąpił z wnioskiem o jego sporządzenie, Sąd Okręgowy mógł ograniczyć swe wywody jedynie do apelacji obrońcy oskarżonego. Niemniej jednak, zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, stanowiący jedyny zarzut apelacji prokuratora, poniesiony został również przez obrońcę oskarżonego.

Sąd Odwoławczy nie podzielił żadnego z argumentów przytoczonych przez obrońcę oskarżonego w uzasadnieniu zarzutów podnoszonych w apelacji. Zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku postępowania, wbrew twierdzeniom obrońcy, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i została dokonana z uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów.

Należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy w Siedlcach rozpoznając sprawę w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszelkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy głównej, przemawiające zarówno na korzyść, jak na niekorzyść oskarżonego, dokonując następnie na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów natury logicznej, nie była stronicza, jak również nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej przepisem art. 7 k.p.k.

Na stwierdzenie powyższych okoliczności pozwala uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W pisemnych motywach wyroku Sąd I instancji wskazał bowiem dowody, które obdarzył przymiotem wiarygodności oraz wyjaśnił, którym dowodom i z jakich powodów dał wiarę. Wskazał także dowody, którym waloru wiarygodności odmówił i precyzyjnie oraz przekonująco wyjaśnił, z jakich przyczyn na wiarę nie zasługują. Ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w oparciu o tak dokonaną ocenę dowodów są zatem prawidłowe, co w ocenie Sądu Odwoławczego prowadzi do przekonania, iż zarzuty apelacyjne podnoszone w tym zakresie przez obrońcę oskarżonego A. P. są chybione. Występujące niejasności w dziedzinie ustaleń faktycznych, wynikające m.in. z różnych wersji zdarzenia, zostały zredukowane wszechstronną inicjatywą dowodową, a następnie wnikliwą analizą całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie. Na marginesie zaznaczyć można jedynie, iż podnosząc zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k. tj. naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, apelujący właściwie nie wskazuje z oceną którego dowodu zgromadzonego w niniejszej sprawie się nie zgadza.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu, wskazać należy, iż przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny i jednoczesne podnoszenie tych zarzutów w apelacji obrońcy oskarżonego może co najmniej budzić zdziwienie. Do wątpliwości o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. nie należą bowiem wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie posiada. Jeżeli Sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i ustalenia te są stanowcze – a tak jest w niniejszej sprawie – to nie

może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r., sygn. V KK 119/13; wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 30 października 2013 r., sygn. IV Ka 829/13).

W niniejszej sprawie Sąd I instancji nie uchybił także przepisowi art. 2 § 2 k.p.k. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, wyrażonym w wyroku z dnia 18 lipca 2012 r., sygn. II AKa 209/12 podstawy apelacji nie może stanowić zarzut obrazy art. 2 § 2 k.p.k., przepis ten ma bowiem charakter ogólny i nie reguluje zasad postępowania w sprawach karnych, a jedynie określa cel do osiągnięcia, którego służą konkretne poszczególne przepisy mające te postępowanie ukształtować prawidłowo. Wobec bezzasadności wyżej wymienionych zarzutów nie jest zatem możliwe wykazanie błędności kwestionowanego rozstrzygnięcia, albowiem niezbędne jest ujawnienie uchybień w zakresie poszczególnych norm procedury, a jak wykazano takowe w niniejszej sprawie nie miały miejsca.

Wątpliwości Sądu Okręgowego nie budzi również uzasadnienie zaskarżonego wyroku, które zostało sporządzone z zachowaniem wymogów art. 424 k.p.k. i na tyle szczegółowo, że pozwala na kontrolę odwoławczą prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia. W uzasadnieniu tym bowiem w sposób wyczerpujący wskazano dlaczego wyjaśnienia oskarżonego zasługują na danie im wiary, zeznania świadków, którym odmówiono waloru wiarygodności oraz wskazano zeznania świadków, którym Sąd dał wiarę tylko w ograniczonym zakresie, jednocześnie szczegółowo i wyczerpująco to argumentując. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, brak jest w tym uzasadnieniu sprzeczności odnoszącej się od ustalenia tożsamości nabywców sprzedawanej przez oskarżonego broni. Zaznaczyć przy tym należy, iż oskarżony doskonale wiedział, że przekazując broń J. C., trafi ona do rąk nieznanym mu osobom. Posiadał świadomość, że J. C. jest jedynie pośrednikiem, uczestniczącym w nielegalnej sprzedaży i odsprzedaje on broń, amunicję i materiały wybuchowe dalej kolejnym nabywcom, którzy nie są związani ze środowiskiem myśliwych. Za tym ustaleniem przemawia cały zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia samego oskarżonego oraz zeznania świadków: J. C., A. C. oraz T. J.. Uzasadnienie Sądu I instancji stanowi odzwierciedlenie tegoż ustalenia, tym samym w niniejszej sprawie zarzut obrazy przepisu art. 424 k.p.k. jest całkowicie bezzasadny.

Chybionym jest także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Zdaniem Sądu II instancji, zarzut ten jest bezzasadny w stopniu oczywistym. Jak już wskazano we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia motywy tej oceny przedstawione zostały w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i analiza przytoczonych tam argumentów wykazuje, iż ocena ta jest prawidłowa. Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o całokształt zgromadzonego oraz ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, którego wartościowanie zostało dokonane z poszanowaniem zasady obiektywizmu oraz zasady swobodnej oceny dowodów.

Odnosząc się do twierdzenia obrońcy oskarżonego, iż A. P. mógł posiadać 1034 spłonek różnego rodzaju oraz 12,821 kg różnego rodzaju prochów bezdymnych nitrocelulozowych, uwypuklić należy, iż prochy te oskarżony wytwarzał drogą deelaboracji z amunicji wojskowej, której nie mógł w świetle prawa posiadać. Zgodnie z dyspozycją art. 14 ustawy o broni i amunicji z dnia 21 maja 1999 r., amunicję można nabywać na podstawie legitymacji posiadacza broni lub świadectwa broni, wyłącznie dla tej broni, która jest określona w legitymacji albo na podstawie świadectwa broni i pisemnego zamówienia podmiotu uprawnionego do nabycia amunicji. W legitymacji myśliwskiej oskarżonego (k. 97-99) wskazano nazwy broni myśliwskiej jaką mógł on posiadać, a co za tym idzie, tylko tę broń i amunicję przeznaczoną do tego tej broni A. P. mógł posiadać. Nie miał zatem możliwości, by wejść w posiadanie amunicji do innego rodzaju broni niż w pozwoleniu na broń, np. znalezionej, pochodzącej z okresu II wojny światowej. Nadto, sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach przyznaje, iż „wyrabiałem sobie amunicję innego kalibru niż miałem pozwolenie, po to by postrzelać”.

Nie sposób zgodzić się także ze stanowiskiem obrońcy oskarżonego, polegającym na twierdzeniu, iż Sąd I instancji dokonując ustaleń faktycznych pominął udział w sprzedaży opisanej w pkt X, XI, i XII a/o funkcjonariuszy Centralnego Biura Śledczego. Bezsprzeczna okoliczność stanowi bowiem fakt, iż operacje handlu bronią i materiałami wybuchowymi były monitorowane przez CBS. Broń została nabyta przez funkcjonariuszy CBS w ramach zakupu kontrolowanego. Świadczenie incognito złożyli w sprawie wyczerpujące zeznania, które wraz z materiałem audio-video zostały zaliczone

na poczet materiału dowodowego. Ustalenia faktyczne w tym zakresie znajdują swoje odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku Sądu Rejonowego, a tym samym zarzut ten jest oczywiście bezzasadny.

Podnosząc kolejny zarzut, polegający na ustaleniu, iż w niniejszej sprawie brak jest przesłanek warunkujących zawieszenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności oraz zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, podkreślić należy, iż rozstrzygnięcie o wymiarze kary i zasadności jej warunkowego zawieszenia stanowi integralną część orzeczenia o karze i w istotnym stopniu wpływa na drugoinstancyjną ocenę, czy orzeczona represja karna nosi cechy rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. (por. post. Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2013 r., sygn. II KK 131/13). Na potrzeby niniejszego uzasadnienia za zasadne w pierwszej kolejności uznano odniesienie się do wymiaru kary, zaś następnie do kwestii jej nadzwyczajnego złagodzenia oraz warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, kiedy orzeczona kara nie uwzględnia w sposób należyty stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz nie realizuje wystraszająco celów kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Rażąca niewspółmierność oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc nienadającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą i zasłużoną. Z rażącą niewspółmiernością mamy do czynienia wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary można przyjąć, iż zachodzi różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2007 r., SNO 75/07, LEX nr 569073).

W ocenie Sądu Odwoławczego, oceniając wymiar kary orzeczonej przez Sąd I instancji, przez pryzmat wymogów płynących z art. 53 kk i nast., z sytuacją taką nie mamy do czynienia, co czyni zarzuty skarżącego w tym zakresie za chybione.

W tym miejscu przypomnieć należy, iż czyn z art. 263 § 1 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od roku do lat 10, natomiast czyn z art. 171 § 1 k.k. karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Zaskarżonym wyrokiem Sądu Rejonowego orzeczono wobec A. P. jednostkowe kary pozbawienia wolności w wymiarze: 1 roku i 6 miesięcy (odpowiednio za czyn z pkt X a/o), 1 roku i 6 sześciu miesięcy (czyn z pkt XI a/o), 1 roku (czyn z pkt XII a/o), 1 roku (czyn z pkt XIII a/o), 1 roku i 6 miesięcy (czyn z pkt XIV a/o) oraz 1 roku i 6 miesięcy (czyn z art. XV a/o). Były to zatem kary oscylujące w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Sąd I instancji wymierzając karę łączną pozbawiania wolności, słusznie ukształtował jej wymiar mając na względzie bliski związek przedmiotowy wszystkich czynów, które były skierowane przeciwko zbliżonym dobrom prawnym, godziły w porządek publiczny i bezpieczeństwo powszechne oraz zostały popełnione na przestrzeni krótkiego okresu czasu. Kara łączna w wymiarze 2 lat bezwzględnego pozbawienia wolności uwzględnia wzajemne relacje między poszczególnymi czynami zabronionymi, za które orzeczono w/w jednostkowe kary podlegające łączeniu. Zgodnie z bogatym orzecznictwem obejmującym to zagadnienie, kara łączna powinna być tym bliższa systemowi absorpcji, im większe jest podobieństwo realnego zbiegu tych przestępstw do zbiegu pozornego. Podobieństwo takie zachodzi zwłaszcza wtedy, gdy jedno z przestępstw objętych zbiegiem realnym dominuje w ocenie całości zbiegu lub gdy między zbiegającymi się przestępstwami zachodzi ścisły związek przedmiotowy, przejawiający się w ich bliskości czasowej, tożsamości pokrzywdzonego, tożsamości lub podobieństwie naruszonych dóbr prawnych i podmiotowy, obejmujący tożsamość lub podobieństwo formy winy i motywacji sprawcy (wyr. SA w Krakowie z 19.1.2005 r., II AKA 274/04, KZS 2005, Nr 1, poz. 14; wyr. SA w Krakowie z 20.9.2012 r., II AKA 168/12, KZS 2012, Nr 10, poz. 39; wyr. SA w Krakowie z 19.12.2012 r., II AKA 238/12, KZS 2013, Nr 2, poz. 48; wyr. SA w Lublinie z 27.4.2006 r., II AKA 80/06; wyr. SA w Poznaniu z 29.11.2012 r., II AKA 245/12). Kara łączna orzeczonej w niniejszej sprawie będąc syntetyczną i miarodajną oceną przestępczych działań oskarżonego nie stanowi również kary rażąco surowej, w sposób dobitny świadcząc o racjonalności karania w stosunku do sprawcy wielu przestępstw.

Wymierzona oskarżonemu kara łączna pozbawiania wolności czyni zadość wymogom płynącym z przepisu art. 53 k.k. Opowiada ona stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości popełnionych czynów jednostkowych, uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego, rodzaj i wysokość wyrządzonej przez niego szkody, a także uwzględnia cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Tym samym Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, żeby kwestionować wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności. Nie ulega bowiem wątpliwości, że czyny zarzucane oskarżonemu cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości oraz zawinienia. Okoliczność uprzedniej, wieloletniej służby w więziennictwie jaką ma za sobą oskarżony oraz okoliczność posiadania pozwolenia na broń jako myśliwy, związana była przecież z ponadprzeciętną świadomością oskarżonego nie tylko w zakresie balistyki, ale również w zakresie znajomości przepisów prawa - w szczególności tych dotyczących ograniczenia w obrocie bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi. Mimo tego, oskarżony zdecydował się nielegalnie wprowadzić do obrotu broń i amunicję, która stwarzała zagrożenie dla porządku publicznego. Czyny zarzucane A. P. w pkt X, XI i XII a/o popełnił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a więc z wyjątkowo niskich pobudek. Nadto, doskonale zdawał sobie sprawę z tego, iż nie jest w stanie określić do kogo w ostateczności trafi ta broń.

Fakt ten z zestawieniem wagi popełnionych czynów prowadzi do wniosku, iż w przypadku A. P. brak jest pozytywnej prognozy kryminologicznej, jaka jest wymagana przy orzeczeniu o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawiania wolności. Tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności, zdaniem Sądu Okręgowego, uwzględni cele, jakie powinna ona spełnić, czyniąc zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości oraz dowodząc braku bezkarności dla tego typu zachowań, na którą żadnego wpływu nie ma uprzednio pełniona funkcja w służbie więziennej. Nadto, jest ona współmierna do stopnia zawinienia i wystarczająca do tego, by podziałała na oskarżonego powstrzymująco i uświadomiła mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności karnej za wielokrotne naruszenie porządku prawnego. Przy wymiarze kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności nie pominięto również motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, rodzaju i stopnia naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunków osobistych sprawcy, jego sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowania się po jego popełnieniu. Zważono, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuczanych mu czynów, złożył także obszerne i wyczerpujące wyjaśnienia. Okoliczność ta, swoje odzwierciedlenie znalazła m.in. w wymiarze orzeczonych kar jednostkowych oraz wymiarze kary łącznej, jednak z uwagi na brak pozytywnej kryminologicznej i wagę popełnionych czynów nie przesądza o zasadności orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary.

Jedynie na marginesie zaznaczyć można, iż znowelizowany art. 69 § 1 k.k. dotyczący przesłanek warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawiania wolności, w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), która weszła w życie z dniem 01 lipca 2015 r., swoje zastosowanie znajduje jedynie w przypadku skazania na karę pozbawiania wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku. Kwestia warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawiania wolności w niniejszej sprawie została jednak dogłębnie rozważona z uwzględnieniem art. 4 k.k. regulującego kolizję ustaw w czasie, mieszczącą się w przedziale zmian normatywnych wyznaczonych ustawą obowiązującą w czasie popełnienia czynu i ustawą obowiązującą w czasie orzekania w sprawie tego czynu, nakazującym stosowanie ustawy względniejszej dla sprawcy.

Sąd Okręgowy podziela także stanowisko Sądu I instancji w zakresie braku podstaw zarówno obligatoryjnego (art. 60 § 3 k.k.), jak i fakultatywnego (art. 60 § 2 k.k.) nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Argumentacja Sądu Rejonowego została szczegółowo omówiona w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnym i nie wymaga ponownego przytoczenia. Stosowanie art. 60 § 3 k.k. jest obligatoryjne w przypadku zaistnienia przesłanek określonych w tym przepisie, które w niniejszej sprawie nie zaistniały. Dodać można jedynie, iż co prawda obrońca oskarżonego w założonej apelacji zaznacza, iż przytoczona przez Sąd I instancji uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 1999 r., I KZP 38/98 nie ma mocy powszechnie obowiązującej i Sąd orzekający nie jest nią związany, niemniej jednak samo sformułowanie treści przepisu art. 60 § 3 k.k. „ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa” oznacza, iż ustawodawca

posługując się liczbą mnogą, miał na myśli co najmniej 2 osoby. Nie ma zatem racji obrońca, który twierdzi, iż Sąd Rejonowy nie zastosował art. 60 § 3 k.k., albowiem dokonał wykładni zawężającej tegoż przepisu, albowiem w istocie stosując go dokonywałby wykładni rozszerzającej, niezgodnej z poglądami doktryny i przyjętą przez sądy powszechne i Sąd Najwyższy linią orzecznictwą.

W odniesieniu do art. 60 § 2 k.k. nacisk należy położyć na tym, iż za nadzwyczajnym złagodzeniem kary muszą przemawiać łącznie okoliczności przedmiotowe i podmiotowe danego czynu. Fakt posiadania dobrej opinii przez sprawcę i konieczność odbycia kary w warunkach izolacji penitencjarnej przez byłego funkcjonariusza służby więziennej, wobec licznych okoliczności obciążających, nie uzasadnia zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary. Słusznie zatem konstatuje Sąd Najwyższy, iż „o zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary decyduje całokształt okoliczności dotyczących nie tylko osoby sprawcy, lecz także popełnionego przez niego czynu, analiza których - z uwzględnieniem zasad wymiaru kary określonych w ustawie - pozwala dopiero na ocenę, czy orzeczenie współmiernej kary jest możliwe w ramach ustawowego zagrożenia, czy dopiero kara poniżej tej granicy spełni rolę kary sprawiedliwej” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r. WA 14/06, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 909). W realiach niniejszej sprawy orzeczone kary za popełnienie każdego z czynów zarzucanych oskarżonemu, w świetle oceny uwzględniającej wszelkie podmiotowe i przedmiotowe okoliczności, dokonanej na podstawie dyrektyw z art. 53 k.k. nie są karami nadmiernie surowymi. Surowością nie cechuje się również kara łączna orzeczona z zastosowaniem absorpcji, nie możemy zatem mówić o możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary łącznej.

Reasumując, poczynione przez Sąd Rejonowy w Siedlcach ustalenia w zakresie tak stanu faktycznego, jak i winy oskarżonego A. P. są w ocenie Sądu Okręgowego prawidłowe i nie wykazują cech błędu. Nie ma wątpliwości, co do tego, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów. Fakt ten został w sposób bezsporny dowiedziony, co ma odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Za popełnienie zarzucanych oskarżonemu czynów została mu wymierzona zasłużona kara łączna pozbawiania wolności, która nie nosi cech rażącej niewspółmierności.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, wobec oczywistej bezzasadności zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego oraz niestwierdzenia uchybień określonych w art. 439 k.p.k. i 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając wywiedzioną apelację za oczywiście bezzasadną.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd orzekł na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądzając od oskarżonego A. P. 1.910 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, pozostałą część wydatków przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych względów, orzeczono jak w wyroku.